

Nhật Quỳnh

Đêm hỏa châu

Ghi lại câu chuyện thật vào một đêm trắng sáng năm 1972 chỉ có đêm ấy là có hỏa châu nhiều nhất và bom đạn trút xuống làng quê tôi nhiều nhất trong những năm chiến tranh

Chiều nay, tôi chở đưa cháu ngoại đến khu Đồng Điều, một vùng đất rộng, thoáng mát nằm trong địa bàn quận 8, Ở đây chiều nào cũng vậy , rất nhiều người tụ về mong tìm những phút giây thư giãn sau một ngày làm việc mệt nhọc, cũng là nơi còn giữ lại ít nhiều nét hương đồng cỏ nội.

Đã hơn ba mươi năm rồi, đất nước tôi kết thúc chiến tranh. Cánh Đồng Điều này từng làm dịu những tâm hồn chai sạn vì cuộc chiến năm xưa, mà tôi là một

Chiều nay, một buổi chiều êm ả, rất nhiều người đến thả diều hơn mọi hôm. Có lẽ vì là buổi chiều thứ bảy.

Ven con đường đất đỏ nằm cắt ngang cánh đồng lúa xanh

ri lã ngọn lướt thướt cuốn mình theo gió, là những cánh hoa đại vươn lên xen lẫn thảm cỏ tươi xanh hai bên lề đường. Nơi đây có thể nói là vùng ven đô của thành phố Hồ chí Minh.

Tôi so giầy khởi động cho cánh điều có hình con bướm của cháu ngoại bay đầm thắm trên khoảng không mênh mông lồng gió, ngập ánh nắng chiều, rồi giao cho cháu điều khiển giầy.

Trải tấm bạt bên vạt cỏ non, ngòi nghiêng người nhìn những cánh điều tung bay xuôi theo chiều gió, tâm hồn phơi phới, thấy lòng thanh thản lạ thường.

Con đường đất đỏ này không dài lắm, vài mươi cột điện đứng sừng sững dưới nắng chiều, lưa thưa nhiều hàng giầy điện giăng trên khoảng không. Những đám mây nhiều màu sắc cũng sắp sửa chìm vào khoảng lặng của hoàng hôn tím. Gió ở dưới đất thổi bay phàn phật những vạt áo mà trên khoảng không gian chỉ làm giao động những cánh điều trông thật là thú vị.

Ôi tôi yêu bầu trời tự do thanh bình này biết mấy

Tôi mãi miết nhìn ngắm những cánh điều đủ hình dạng, đủ màu sắc tự do tung bay trong gió chiều lồng lộng, Bất chợt giật mình nhận ra một cánh điều mang hình chiếc phản lực cơ F5. Lòng tôi lại nhói đau nhớ về kỷ niệm ngày xưa trên quê hương mình chìm trong khói lửa. Chuyện mà đã bốn mươi năm bôn ba trong cuộc mưu sinh xuôi ngược nơi trời xa lòng tôi vẫn còn đau lắm mỗi khi nhớ lại.

Những năm tháng chiến tranh tuổi thơ của tôi còn đủ cha mẹ đề nương tựa, tuy sống nghèo khó , quanh năm vất vả ruộng đồng, nắng sớm mưa mai, gian nan lam lũ , nuôi bốn chị em tôi trong chiến tranh lửa đạn vuông tròn, nên tôi thương lắm hai con người còn thơ dại ở làng bên.

Tuy chỉ cách Sài Gòn hơn 30 cây số, Nhưng thời ấy vùng Long An quê tôi phong trào cách mạng vùng lên mạnh mẽ, sau này được cha mẹ gửi lên thành phố ăn học, tôi vẫn không quên được vùng quê tôi không ngày nào vắng tiếng súng pháo, đạn bom.

Hôm nay nhìn cánh diều mang hình chiếc F5 kỷ niệm xưa chợt về sáng rực trong lòng tôi, làm tim nghèn nghẹn nhói đau.

Ngày trước vào một đêm trăng thật tròn, chị em chúng tôi trải chiếu ra sân nằm ngắm trời trong, Không còn nhớ có phải là mùa thu hay không mà bầu trời thật cao và xanh thẳm, trăng thật sáng trên nền trời điểm đầy sao đêm ấy

Chúng tôi đang dõi mắt theo những đám mây trắng bàng bạc bồng bồng trôi trên cao, tôi bỗng giật mình bởi tiếng gầm thét của hai chiếc phản lực cơ F5, chúng bay rất nhanh, thay phiên nhau chúi đầu xuống dội những quả bom xuống làng bên cạnh, âm vang tiếng nổ của bom và tiếng động cơ. Những quả châu bấy giờ cũng được bung ra trôi trên không trung làm lu mờ ánh trăng vàng của chúng tôi.

Trên trời lúc nào cũng có ba hảo châu treo lơ lửng những cột khói trắng chưa kịp tan trong không khí, nó buông dài dong đưa, tôi có cảm giác như gần đụng mặt đất và gần rơi đến chỗ của chúng tôi nằm. Tấm vải dù màu trắng rộng lớn như vòm cong của một mái nhà màu trắng ngã nghiêng theo gió. Cảnh vật nơi ấy bấy giờ đẹp lắm, hồi ấy sao đứa bé mười tuổi như tôi lại cảm nhận được vẻ đẹp của trời đất bao la trong ánh sáng của hoả châu. Lại còn mong sao có thật nhiều trái châu nữa, mỗi lần nghe một tiếng nổ bụp lại vỗ tay reo mừng, rồi thầm ước có một mảnh vải dù rơi xuống chỗ mình tôi được một mảnh dù trắng tinh thật rộng và thật đẹp chỉ để sáng mai khoe với bạn bè, chứ tuổi thơ tôi nào biết làm gì với mảnh vải ấy.

Trong khi chúng tôi ước những điều gần như vô nghĩa ấy, thì Ba mẹ tôi trong nhà đang cố gắng loay quay thu dọn mau một ít dụng cụ cá nhân cần thiết chờ đợi khi có biến cố đến gần là di tản.

Tuy ngây thơ như vậy, nhưng sáng ra cũng biết đau lòng bật khóc rất nhiều khi hay tin làng bên có một gia đình bom rơi nơi hầm trú ẩn làm chết chín người, chỉ còn sống sót hai đứa trẻ mình đầy thương tích. Bây giờ họ vẫn còn sống và cũng vừa độ tuổi của tôi. Trong cuộc mưu sinh họ thiệt thòi mất mát nhiều vì rất bơ vơ, sự mất mát còn kéo dài đến thế hệ sau này của con cháu họ.

Từ bấy đến giờ, mỗi khi nhìn thấy mảnh vải dù của trái châu, hoặc thấy chiếc phản lực F5 là tôi không làm sao quên được cảnh tượng đêm trăng sáng năm ấy nơi quê nhà

Chiều nay nhìn thấy cánh diều mang hình chiếc F5 , lòng
ngậm ngùi , băng khuâng, Nhớ cái mơ ước ngây ngô khờ dại của
mình, nếu ước mơ thành hiện thực thì hỏa châu vẫn còn rơi và bom
vẫn còn nổ

Bóng hoàng hôn nhuộm tím bầu trời phía tây, tôi thu dọn
tấm bạt, xếp lại con diều bướm, rồi cùng cháu ngoại ra về chợt nghe
lòng nặng nặng.....

Viết xong 15 giờ 16-07-09

Nhật Quỳnh

ĐÊM HỎA CHÂU

*Ngày xưa trăng sáng đêm rằm
Chúng em trải chiếu ra nằm trước sân
Ngắm sao lòng thấy lâng lâng
Muôn vì tinh tú vây quanh ngân hà
Giống như trời nở đầy hoa
Lung linh tỏa sáng chan hòa trần gian
Vài vầng mây trắng lang thang*

Bồng bênh khắp nẻo như đang xuống gần
Những đêm trăng sáng đầy sân
Soi từng kẻ lá xuống sân ánh vàng
Chúng em mãi ngắm trăng vàng
Hỏa châu bỗng sáng rơi ngang góc trời
Đong đưa vàng khói bông lơ
Hỏa châu sáng rực giữa trời hơn trăng
F5 rền hú xa gần (*)
Trút bom đạn xuống xóm làng thân yêu

Hỏa châu nhiều trái xuôi chiều
Cánh dù nhiều cái liêu xiêu lưng trời
Quê em bom đạn tội bởi
Tuổi thơ nào biết chuyện đời nắng mưa

Nhớ về ngày ấy xa xưa
Cánh dù ký ức vẫn chưa nhạt nhòa
Dấu đang phiêu bạt trời xa
Vẫn thương lần ấy quê nhà điêu linh ...

* F5 loại phản lực cơ chiến đấu dùng để dội bom

02-10-08

Nhật Quỳnh

Nhật Quỳnh

Như Biển Thái Bình

Nhìn ngôi mộ của mẹ đã sơn xong sáng hẳn lên trong nắng sớm ngày rằm tháng chạp, cây mai trước mộ cũng được suốt xong những chiếc lá cuối cùng, tôi lại đứng tàng ngẩn hồi lâu, tôi mong thời gian dừng lại để không đến ngày hai mươi ba tháng chạp, ngày mà hai mươi năm về trước chốc bồng tôi trở thành một đứa trẻ mồ côi mẹ khi vừa tròn bảy tháng tuổi.

Tôi tảo mộ mẹ sớm hơn thường năm, vì năm nay là năm đầu tiên tôi đi làm, nên biết không thể hoà nhập vào dòng người trong ngày trẩy hội thanh minh. Suốt gần hai mươi năm, ngày thanh minh tôi luôn háo hức đến với mẹ, quét dọn, sơn phết, sửa sang phần mộ, việc mà từ khi có trí khôn tôi chưa hề nhường cho ai dù người ấy là ông bà ngoại của mình.

Thuở nhỏ tôi thường hằng giờ ngồi nhìn những vệt khói nhang bay trước di ảnh mẹ, một cảm giác ấm áp len vào lòng khi chạm tay xoa nhẹ vào di ảnh thủ thủ với mẹ về thân phận cút côi của

mình, cầu xin mẹ phù hộ tôi có đủ nghị lực, có đủ điều kiện học hành đến nơi đến chốn, ngày sau có việc làm để đền đáp công ơn ông bà ngoại đã dưỡng nuôi dạy bảo. xin mẹ phù hộ sức khỏe của ngoại tôi thật tốt, để vượt qua chặng đường mưu sinh đầy gian khổ.

Ngày ấy , khi mẹ tôi vừa mười tám tuổi, sống ở quê nhà để giữ ruộng vườn sau ngày đất nước thống nhất, cuộc sống giao thời sau chiến tranh chấm dứt ai cũng gặp khó khăn, mẹ sống từ đồng tiền sinh lợi của mảnh vườn miếng ruộng. Vì sợ mẹ tôi lẻ loi nên ngoại định duyên phận cho mẹ, hai năm sau tôi được sinh ra đời.

Ba tôi cũng còn rất trẻ , chưa biết lo toan, uống rượu vui chơi với bạn bè suốt đêm, mẹ tôi khuyên mãi không được, không thể chia sẻ cùng ai cho vơi nỗi niềm, tuổi trẻ nông nổi, cuộc sống khó khăn bết tắt, trong giây phút thiếu suy nghĩ dùng thuốc ngủ tự kết liễu đời mình ra đi thật êm ái trong ngày hai mươi ba tháng chạp, lúc mọi nhà đưa ông táo về trời. Mùa xuân năm ấy ông bà tôi ăn cái tết đầy nước mắt đau thương. và hai mươi năm theo sau những ngày xuân không còn ý nghĩa.

Tôi sống với ông bà ngoại với dì và cậu từ bé thơ cho đến lúc trưởng thành, dì và cậu lần lượt lập gia đình sống gần nhà ngoại, các anh em bạn dì cũng lần lượt ra đời xấp xỉ tuổi tôi , cũng lớn lên trong nghèo khó trong tất bật của cuộc sống , không ai khá giả để có thể cưu mang đứa cháu mồ côi, biết thân phận mình lớn lên bằng tình thương yêu vô vàng của ngoại, tôi rất ngoan, luôn chăm chỉ học

hành.

Điều tôi thật sự đau lòng vì suốt hai mươi năm sống với ngoại, nuôi gia đình và tiền nuôi tôi ăn học bằng đồng tiền được mượn trước rồi góp từ từ mỗi ngày có trả có lãi, với nghề thợ may đắp đổi, nhiều khi ban đêm cả khu phố yên giấc tôi thức học bài, ngoại vẫn ngồi bên chiếc máy may vang đều những âm thanh cộc cạch, vì chỉ còn vài ngày nữa đã phải đóng học phí cho tôi, thật xót xa lòng.

Có lần tôi và bà ôm nhau khóc khi ấy tôi đang học lớp năm, tôi kể với ngoại là tôi phải khó khăn thế nào để làm bài văn với đề tài hãy kể về mẹ của em. làm bài văn nói về lòng mẹ, tất cả các bạn đều viết thật trôi chảy, kể về nào là tình thương thật bao la sự hy sinh thật to lớn, mẹ là biển trời, mẹ là tất cả... chỉ có tôi là ngồi cắn bút mà nước mắt cứ rơi, không viết được vì xúc cảm dâng trào. Tôi từ khi lớn lên chưa được cảm nhận được sự vỗ về thương yêu, được nằm trong vòng tay mẹ, được âu yếm để có được xúc cảm viết như các bạn tôi đã viết. Tôi chỉ có bà ngoại tôi thôi, bà ngoại là người mẹ thứ hai cho tôi những gì mà các bạn tôi có, tôi nghĩ mình hãy còn được điểm phúc nhiều với tình thương trời biển đó.

Tôi thường đứng ở một góc khuất trong nhà nhìn mẹ tôi, dì tôi chăm sóc các con, tôi rưng rưng thêm vòng tay mẹ biết bao. Thế mà các anh chị em con dì và cậu đều bỏ học dở dang. Còn tôi ý thức được công khó nhọc của ngoại nên gắng công học. Tôi đậu tú tài rồi tốt nghiệp đại học. Năm nay là năm đầu tiên tôi làm

việc, lãnh đồng lương bằng sức lao động của mình. Tôi vui mừng lắm vì rồi đây ngoại tôi sẽ bớt khổ nhọc.

Cảm ơn mẹ đã không chối bỏ lời cầu nguyện của con , con cảm ơn ngoại đã hết lòng chăm sóc đứa cháu trẻ mồ côi, để con tự hào có được kết quả ngày hôm nay. Tết này đốt nhang trước bàn thờ mẹ, tôi và ngoại sẽ là người vui nhất, vì ngoại đã xong nghĩa vụ đưa tôi vào đời, không như hai mươi năm qua khi thấp nhang ánh mắt ngoại mãi đượm u buồn.

Lãnh lương tháng lương đầu tiên tôi đưa hết tiền cho bà ngoại , chỉ giữ lại một ít để chi tiêu, nhưng ngoại tôi đâu chịu vậy, ngoại nói:

- Ngoại già rồi , có xài gì đâu , ăn tiêu dè xẻn đã quen, con hãy giữ lấy để mai này còn có gia đình , còn lo cho con cái nữa.

Ngoại già rồi , câu nói ấy của ngoại đâu phải bây giờ tôi mới biết , mà đã nhiều đêm tôi thấy ngoại cặm cụi bên bàn máy may, chiếc quạt thổi bay mái tóc sớm bạc phơ vì chịu nhiều gian khổ, lo học phí cho tôi nhất là những năm cuối đại học .

Ngoại nói sau này còn lo cho con cái nữa... Nhất định là thế ngoại ơi, chừng ấy con càng cảm nhận sâu sắc hơn tấm lòng của bậc làm cha mẹ đề hiểu rằng con đang sống những ngày ấu thơ và ngay cả bây giờ trong lòng ngoại, một lòng biển rộng bao la như biển Thái Bình

12 - 2007

Nhật-Quỳnh

Nhật Quỳnh

Như mới ngày nào

Tôi đi trong lối nắng dẫn vào khu vườn ngôi nhà chị tôi mà nghe dư âm của ngày xa xưa cũ vọng về.

Sau khi mẹ tôi qua đời, căn nhà từ đường được giao lại cho chị tôi ở lo phần phụng thờ hương khói tổ tiên, năm nào cũng vậy, mỗi khi nhà có giỗ chạp hay tết đến là chị em chúng tôi đều tề tựu về đây.

Mới đó mà đã bốn mươi năm trôi qua sau xuân Mậu Thân. Mỗi lần về tôi đều ra phía sau vườn nhà, nơi đây cảnh vật vẫn được để nguyên vẹn từ sau lần gặp anh người chiến sĩ giải phóng đã tham gia chiến dịch mùa xuân lịch sử 1968 .

Tôi đang đứng cạnh vào hàng lu chứa đầy nước của những cơn mưa cuối mùa nghe cảm giác mát lạnh dễ chịu, bên cạnh còn một cội mai già trở đầy kín những bông hoa vàng năm cánh rực rỡ dưới nắng sớm đầu xuân. Nhà tôi trồng nhiều mai, nhưng với tôi chỉ gốc mai này còn lưu lại dấu ấn sâu đậm của lần gặp anh. Lòng tôi đang miên mang nhớ về kỷ niệm, bất chợt đôi bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xiết thật nhẹ lên đôi bờ vai tôi. Tôi biết là ai rồi, cử chỉ này rất

thân quen, anh lúc nào cũng từ tốn, nhẹ nhàng, đôn hậu, hoà hữn, phong thái ung dung, nghĩa tình như vậy suốt ba mươi năm qua không hề thay đổi.

Tôi bồi hồi nhớ lại mùa xuân năm ấy. Anh vượt Trường sơn vào nam trước một tháng để chuẩn bị cho trận đánh giải phóng quê hương. Đêm ba mươi tết, vùng trời quê tôi tối mịt, trước sân mỗi nhà nào trong xóm cũng đều bày một mâm hoa quả nhang đèn, mọi người chờ tiếng pháo giao thừa nổ để khấn nguyện với đất trời ban bình an may mắn và những điều tốt đẹp đến gia đình. Khi quanh đây nghe rải rác đì đùng vài tiếng pháo dòn tan, chợt tiếng súng từ nhiều nơi

vọng lại pha lẫn tiếng pháo đêm làm mọi người trong xóm ngơ ngác, đâu biết đó là cuộc tấn công bất ngờ của quân giải phóng miền nam.

Mấy hôm sau, tôi bất chợt nghe những tiếng rên yếu ớt của ai phía sau hè, hai chị em tôi sách đèn ra, chúng tôi giật mình khi thấy một người lính giải phóng nằm bất động bên dưới gốc cội mai vàng, cạnh hàng lu, những vết máu đã khô cứng ngả màu xám xạm dính đầy trên manh áo .

Hai chị em tôi khó nhọc đưa được anh vào nhà nấu cháo, pha sữa đút anh từng muỗng, nấu nước nóng lau chùi vết máu, băng bó vết thương cho anh, đến gần sáng anh tỉnh lại, cho biết tên anh và tên tiểu đoàn, sau trận đánh anh bị thương, bị lạc đồng đội, anh còn yếu lắm, tôi lột ván, cắn màng cắn thận dẫu anh nằm dưỡng thương bên hông bồ lúa, chỗ mà tôi thấy an toàn và kín đáo nhất chờ liên lạc đơn vị anh,

Chị tôi sau mấy ngày dò tìm thì gặp hai chiến sĩ cũng đi tìm đồng đội của mình, hẹn điểm xong tối hôm đó tôi đưa anh ra sau nhà

cạnh hàng lu bên gốc mai để đồng đội đưa anh trở về đơn vị. Nhìn theo bóng dáng anh được dìu từng bước khó nhọc rồi ngã người nằm trên chiếc võng của đồng đội, tôi bùi ngùi nghĩ, biết có còn gặp lại nhau chẳng khi đời lính nhiều dung rủ, bất chợt ngọn gió đêm lay động, hoa mai vàng từng cánh rụng chơi vơi. Số phần cả mà !

Đêm chia tay hôm ấy tuy không có trăng vàng, nhưng bầu trời thật trong xanh, có rất nhiều vì sao sáng lung linh như màu mắt của chị em chúng tôi long lanh ngấn lệ. Anh nắm tay hai chị em tôi nói lời cảm ơn cứu mạng, anh hẹn ngày thanh bình sẽ gặp lại. Cả ba chúng tôi đều rưng rưng xiết tay nhau không nói được câu gì , nhưng hiểu trong mắt nhau chứa sẵn lời chúc bình an và mọi sự tốt đẹp nằm trong sự thinh lặng ấy.

Dòng thời gian vẫn chảy miệt mài, đã mấy mùa xuân nữa trôi qua, không biết bao lâu nữa mới thanh bình để chúng tôi được gặp lại. Mỗi khi đón xuân về chị em tôi thường tự hỏi, không biết bây giờ anh ở nơi đâu, bước đường chinh chiến có được bình an không.

Tám năm sau nước nhà thống nhất, mọi người tìm về thăm nhau , riêng chỉ có anh tôi chưa được gặp. Thế rồi một ngày đầu xuân năm 1976, tôi đang nhìn những cánh mai vàng trước ngõ rung rinh trong gió xuân, bóng dáng một người đàn ông mặc bộ quân phục từ ngoài ngõ bước vào, nhận ra anh, chúng tôi mừng mừng tủi tủi chào nhau, được biết vì anh bận công tác ở Hà Nội nên không vào miền nam sớm được, thế mà tôi cứ ngỡ anh đã quên, hay có chuyện không may đến với anh .

Sau phút hàn huyên được biết tôi vẫn chưa có gia đình, anh mừng lắm, không cần phải do dự anh nói: Ngần ấy năm anh mong

ước ngày này, anh vẫn sống một mình vì anh đang chờ đợi một người mà từ lâu lắm anh không được quên, anh xin được phép cưới tôi.

Sau những ngày xuân thật vui năm ấy chúng tôi đính hôn, đám cưới sau mấy tháng, chúng tôi lên thành phố sống, gia đình tôi hạnh phúc bên những đứa con xinh, ngoan, hiếu thảo đã trưởng thành đều có hạnh phúc riêng tư

Năm nay xuân Mậu Tý 2008 lại về, thế là đã được bốn mươi năm sau lần gặp đầu tiên và sau hơn ba mươi năm chung sống, xuân năm nào cũng vậy, khi về quê chúng tôi thường ra vườn phía sau nhà, để tìm về kỷ niệm, nhìn lại hàng lu , nhìn lại gốc mai vàng rực rỡ khoe sắc xuân .

Gió xuân nhẹ nhẹ thổi luồn qua mái tóc đã ngả màu sương của hai chúng tôi.

Dòng chảy thời gian vẫn âm thầm và lặng lẽ. Bốn mươi năm trôi qua mà như mới ngày nào.

Viết xong ngày 29-01-2008

Nhật-Quỳnh

Nhật Quỳnh

Những khung hình tặng Ba Mẹ

*Cha mẹ già như chuối chín cây
Gió lay mẹ rụng con phải mồ côi một mình....*

Câu ca dao bình dị ấy vẫn theo tôi suốt những năm tháng khi tuổi đời nhận thức được nỗi đau nếu không còn cha mẹ trên thế gian này quan trọng như thế nào. Tôi rất may mắn còn đủ ba má khi chỉ ít ngày nữa bước vào tuổi sáu mươi.

Tôi tuy đã nhiều tuổi nhưng vẫn một mình chạy xe Honda về viếng thăm chăm sóc mỗi tuần, mỗi lần về tôi thường đứng phía sau trộm nhìn hai mái đầu tóc bạc phơ của cha mẹ mà ngậm ngùi vì biết cuộc chia tay cũng rất gần kề.

*Cha mẹ già ở túp lều tranh
Sớm thăm tối viếng mới đành dạ con*

Ba má tôi không ở túp lều tranh vách đất, mà được ở trong ngôi nhà lai ba gian rộng rãi khang trang, khi vào nhà cũng bước lên

bạc thêm tam cấp, xung quanh nhà chỉ trồng một ít cây ăn trái, mùa nào thức ấy thôi, cho các cháu mỗi lần về có dịp ra vườn vui phá, rào quanh nhà là hàng dừa và những cây cau lã ngọn theo chiều gió , đất trong vườn trồng cây kiểng được ba tôi cắt tỉa thành hình những con vật rất dễ thương. Ấn tượng nhất là vườn trầu, lúc nào cũng được chăm sóc kỹ, vàng ánh những lá trầu rục rở dưới ánh nắng chiều,

Tất cả là do ba mẹ tôi một đời cần lao khó nhọc, một nắng hai sương chỉ với mảnh ruộng hai mẫu trong những tháng ngày dài chất chiu dè xẻn hơn ba mươi năm sau ngày đất nước thống nhất có được.

Những ngày còn thơ ấu, còn cha còn mẹ là quý biết bao trong cuộc sống mỗi con người, khi ra đời có một mái gia đình riêng, đôi khi vì tất bật với nợ áo cơm, bận chăm lo đưa các con vào đời mà vô tình thờ ơ với những thâm tình cao trọng ấy, đôi khi nghĩ cha mẹ hãy đang bình an, sức khỏe còn tốt, và chúng ta đang lập lại bổn phận mà ngày xưa cha mẹ đã làm. Cứ biện hộ cho mình bằng cách nghĩ, nước mắt chảy xuôi, ngày xưa cha mẹ lo cho mình , bây giờ mình lại lo cha con cái mình, thế thôi.

Hôm nay là hai mươi ba tháng chạp, chỉ còn mấy ngày nữa là đến tết Nguyên đán. Tết này ba mẹ tôi đã 88, 89 tuổi hiện sống an nhàn nơi quê nhà, cách thành phố thành phố Hồ Chí minh nơi chúng tôi sống 30 km, Chị hai tôi nhà ở gần ba má, lo phần cơm nước giặt giũ, ba chị em tôi ở thành phố cung cấp nhu cầu sinh hoạt cho ba má

nên cũng tạm an lòng.

Mấy năm gần đây, ba má tôi lo chụp trước một vài tấm hình rửa lớn để sau này con cháu thờ, hình được lồng vào khung kính trông hai cụ rất đẹp lão, ba má cứ xăm soi mãi.

Dạo này chúng tôi mỗi lần về thăm thường mang theo máy chụp hình kỹ thuật số, chụp rất nhiều hình lưu giữ lại, vì chúng tôi sợ rằng sẽ không còn cơ hội nữa. Rửa hình xong đem về ba má xem hoài thích thú lắm, xem chán rồi lại cẩn thận đem cất trong tủ, ít có dịp lấy ra xem. Và cũng không nghĩ sẽ làm những khung hình lớn lồng chúng vào để được xem thường xuyên hơn.

Tôi nghĩ nếu ba má tôi nhìn thấy hình của mình mỗi ngày chắc hẳn ba má vui lắm. Tuần rồi tôi quyết định mua cây, ván ép, về đóng bốn khung hình rất lớn, tuy không sắc xảo như những khung hình được bày bán nhưng với tôi thì đẹp lắm vì tôi thực hiện nó bằng một tấm lòng, tôi lồng những tấm hình có sẵn vào hai khung, đem đó tôi ngắm mãi, những tấm hình nằm dưới lớp kính thấy lung linh hơn, trông đẹp làm sao ! nhất là cảnh ba má và con cháu đứng trước vườn trầu, đứng trước những chậu kiểng. Tôi nghĩ niềm vui của ba má mà quên mình hì hụi làm cả ngày đau lưng vô cùng.

Hôm rồi tôi đem bốn khung hình về trước sự ngạc nhiên của ba má tôi, ba má tôi lấy thêm hình lồng vào khung, rồi nghiêng người ngắm những tấm hình gương mặt rất hân hoan.

Tôi lại hít thay những tấm lịch người mẫu đang treo xuống, đóng đinh vào tường treo bốn khung hình lên ngay gian phòng khách, cả buổi ấy thấy ba má cứ đến xem soi mãi, tôi trộm nhìn lòng rộn rã vui.

Căn nhà trước đây trên tường chỉ treo những tấm lịch người mẫu của nhiều năm qua, đã cũ kỹ ngả màu, gian nhà tĩnh lặng, hôm nay bỗng sáng hẳn hơn, linh động hơn, từ ngoài cổng vừa chạy xe vào đã trông thấy bốn khung hình được treo liền kề nhau trên tường dọc dài gần ba mét với cảnh chụp trong khu vườn xanh ngát một màu xanh lá cây kiểng, các chị em tôi cũng xúm xich lại xem hình rồi khen ba má ngồi chụp hình chung như vậy chúng con mới thấy hạnh phúc của tuổi già

Còn ba tôi thì cứ thỉnh thoảng lại vuốt tay lần trên mặt kính chạy qua từng tấm hình rồi tủm tỉm một nụ cười móm sọm. Má tôi cũng vậy. Chị em chúng tôi lúc nào cũng muốn làm những điều cho ba má vui dù việc nhỏ, để ba má có niềm vui tuổi già, được kéo dài thêm tuổi thọ, để được thấy hạnh phúc của ba má trong những ngày tháng cuối đời.

Xuân này ba má tôi hẳn sẽ vui hơn nhiều, với kỷ niệm nhỏ nhặt này, ba tôi nói với má :

- Phải chi trước kia bà sinh cho tôi thêm vài đứa con gái nữa thì bây giờ có hình treo đầy nhà, vui phải biết bà há .

Má cười cười rồi bắt ngờ châu mày nheo mắt nhìn ba nguyền

dài bỏ đi lấy trầu ăn, một cử chỉ thật quen thuộc và rất dễ thương của má tôi thường làm khi không thể nói dễ dàng những gì muốn nói.

Ôi ! Ước muốn vô cùng giản dị ấy đã nói lên sự hài lòng của ba má tôi về những đứa con gái của mình.

Xuân này ba má tôi thật là vui.

Nhật-Quỳnh

Nhật Quỳnh

Tình trong ký ức

(VIẾT THEO TÂM SỰ MỘT NGƯỜI)

Bây giờ đã nhiều năm trôi qua sau ngày tôi nhận được bức thư đầu tiên của anh từ tiểu bang Florida trên đất Mỹ gửi qua mail, một bức thư trong mục tìm bạn, tôi vẫn không làm sao quên được anh.

Là một phụ nữ đã có tuổi, một lần không may mắn trong hôn nhân như anh, nhưng tôi khẳng định đây lại là tình yêu đầu đời, tình yêu đã nhiều năm qua đi vào máu thịt của tôi.

Tôi không vì sinh thú thế gian, mà chỉ mong sẻ chia những ấm lạnh, nương tựa nhau trước giông bão và thăng trầm trong cuộc đời còn lại, tôi đã viết mục tìm bạn, hy vọng cuối đời sẽ có một vài người bạn tri âm, tôi nhận được nhiều thư, trong đó có thư anh .

Tôi đọc kỹ thư anh, rất vui khi những lời lẽ trong thư không cầu kỳ hoa mỹ, nhẹ nhàng ngắn gọn thật chân tình và nghiêm túc, đó là điều tôi lựa chọn để tiếp tục quen và tìm hiểu về anh.

Anh kể về hoàn cảnh của anh, thời sinh viên, chưa hoàn tất chương trình đại học thì được lệnh động viên vào trường Võ bị Đà Lạt.. Ra trường là phóng viên chiến trường, có mặt trên khắp bốn vùng chiến thuật, cho đến ngày đất nước thống nhất. Mười năm đi học tập xa nhà, người vợ trẻ không thể chờ đợi đã đi lấy chồng khác để các con lại cho ông bà dưỡng nuôi.

Ngày anh về, làm lữ nuôi các con thơ dại. Sau ngày định cư theo diện HO. Ngày thì đi làm công sở, tối vui với thơ văn , sách báo. Mười ba năm xa xứ anh sống cô đơn trống vắng, đưa các con vào đời .Các con anh giờ đã thành đạt ,tất cả đều định cư ở Mỹ.

Gần ba mươi năm, anh vẫn sống cô đơn khép kín .Tôi đọc thư anh, hiểu được nỗi lòng cô đơn, khát khao một tâm hồn cùng chia sẻ, lòng tôi trỗi lên một tình thương anh vô hạn.

Cảm nhận được sự chân thành nghiêm túc trong đời sống cũng như mong ước cuối đời của anh về lại quê hương sinh sống tìm một phụ

nữ dễ thương, hiền lành nhân hậu đảm đang để sống đời chồng vợ. Tôi đáp lại tình cảm của anh, chúng tôi cùng chia sẻ những vui buồn, cùng kể nhau nghe thời quá khứ để hiểu và cảm thông, tất cả đều được gửi qua mail, chúng tôi càng xích lại gần nhau hơn sau nửa năm biết nhau.

Lý trí tôi hai mươi năm qua luôn tự nhủ , tôi chỉ muốn sống một mình để thuận tiện đưa các con tôi vào đời. Nhưng tình yêu là một điều trừu tượng, không thể lý giải được. Chỉ khi cảm nhận được sự rung động của tim mình, thì nó đã có một sức mạnh kéo tôi từ phía lý trí về với con tim. Nếu phải đi thêm bước nữa trong đời, thì chính anh là nửa phần đời tôi tìm kiếm.

Tôi nhớ đến anh, đến một người đàn ông mà nỗi nhớ rất lạ chưa bao giờ có trong tôi , mỗi thời khắc trôi qua đều có anh trong tâm trí tôi, từ đó tôi thu xếp và có kế hoạch cho một tương lai hai chúng tôi.

Tôi là một phụ nữ có gia cảnh bình thường , cũng có ngôi nhà riêng và cuộc sống tạm no ấm tuổi cuối đời , hai đứa con tôi đã trưởng thành có hạnh phúc riêng tư, tôi chợt nhận ra mình cũng đã sống khép kín mấy mươi năm, hai chúng tôi đều hiểu là chúng tôi đã cùng xô ngã bức tường tình cảm đã che chắn đời chúng tôi mấy chục năm qua.

Tôi yêu anh vì tính hiền lành, nhân hậu, vì cuộc sống nghiêm túc, vì chúng tôi đồng cảm qua thơ văn , anh là nhà báo, nhà văn, nhà thơ, còn tôi thì thích viết văn làm thơ. Tôi yêu anh vì sự đồng cảm, vì

những gì tốt đẹp của anh chứ không phải vì sự giàu sang nơi xứ người , hay vì mai này anh sẽ là một Việt kiều giàu có ở quê hương.

Tôi nghĩ mình sẽ hạnh phúc khi có chung một ước mơ, hai vợ chồng già nương tựa nhau, chăm sóc, chia sẻ. Tôi đã hứa chờ đợi hơn ba năm nữa khi nghỉ hưu, anh về quê hương sống.

Tôi gửi gắm tình cảm của mình qua bốn câu thơ viết bằng cảm xúc trái tim mình để khẳng định lời hứa . Thư trả lời anh thật sự xúc động mạnh trong tim. Anh cảm ơn tôi đã đem lại cho anh một niềm vui mới trong cuộc sống này.

*Em vẫn đợi anh trong cuộc sống
Đợi từng đêm trong giấc ngủ mặn nồng
Vì biết rằng anh vẫn nhớ vẫn mong
Nên lòng em đêm đêm vẫn nhớ*

Tôi bỗng bình bực trong hạnh phúc, lạc quan yêu đời hơn. Cuộc đời bỗng nhiên tươi đẹp biết bao nhìn quanh đâu cũng là một màu hồng tươi thắm, anh cũng thế, những bức thư trao đổi càng nồng nàn, thắm đượm tình nghĩa hơn ,tôi sẵn sàng chờ đón ngày anh về để chúng tôi gặp mặt vào cuối năm nay hay sang năm vì anh rất nóng lòng mong đợi ngày đó, Niềm xúc cảm đã đưa tôi đến trí tưởng tượng rất thật về cuộc gặp mặt sắp tới trong lòng tôi :

*Mai anh về khi chúng mình gặp gỡ
Đứng thật lâu bờ ngõ ánh mắt nhìn
Đứng thật lâu nhìn vóc dáng người tình-*

*Mà bấy lâu chỉ mơ hồ trong tiềm thức
Mai anh về , dáng hình anh rất thực
Một cái siết tay cũng nao nức cõi lòng em*

Trong một bức thư gửi tôi anh đã viết. Dù anh yêu tôi thật nhiều, nhưng với anh tình yêu này vẫn chưa có nền tảng vững chắc, anh rất vững vàng để giải quyết tình cảm giữa tôi và anh, vì chúng tôi còn cần phải gặp mặt để anh có quyết định sau cùng, anh cần xem tôi có dễ thương như những tấm hình anh đang có, còn với tôi thì tôi đâu cần những điều đó.

Tôi cảm nhận được nhân cách sống của anh, nhất định anh phải là một người tốt. Như thế cũng đủ cho sự chọn lựa của tôi, với tôi cảm nhận là điều quan trọng.

Tôi cảm thấy không an lòng cho quyết định của anh sau này, Nhưng trong lòng tôi vẫn có một tình yêu nồng nàn mãnh liệt. Thế rồi chỉ vì một bức thư, tôi đểnh đoảng thế nào mà viết cho anh, bảo rằng, tôi và anh hãy chừng mực trong tình cảm, bởi tôi rất sợ ngày anh về sẽ từ chối tôi vì không hợp nhãn, tuy tôi rất tự tin với chính mình, nhưng biết đâu được, tôi sẽ đau khổ, hụt hẫng khi bỗng dưng không có anh trong đời sống tình cảm mình nữa.

Bức thư đó không được anh trả lời, tôi mòn mỏi mong chờ, chưa hay việc gì đã đến với mình, chưa hay anh đã dành cho tôi câu trả lời bằng sự im lặng đáng sợ,.

Tôi nghĩ anh là người sâu sắc, trí tuệ, nhất định anh hiểu tôi yêu anh biết đường nào, nhất định anh phải hiểu được tình yêu tôi dành cho anh. Biết anh rất giận khi anh đã kỳ vọng vào tôi, tôi viết thêm nhiều cánh thư nữa để giải bày,

Tôi vô tình làm tổn thương anh, xin anh hãy tha thứ cho tôi, anh cương quyết im lặng, tôi nghĩ mình thật sự mất anh, tôi đau lòng lắm, nhưng có lẽ anh cũng đau lòng như tôi, vì sau ba mươi năm anh mới tìm lại niềm vui, niềm vui đó thời gian qua tôi đã trao cho anh một cách ngọt ngào sống động, tôi đã đem tình cảm vào lòng anh thật đầy, cho anh ngập tràn hạnh phúc, rồi chính tôi lại vô tình lấy lại mà không hề hay biết, để anh ngỡ ngàng hụt hẫng, Tôi không dám trách anh sao mãi chặt dạ cứng lòng, nhưng tôi rất buồn và tự hỏi tại sao anh không hiểu lòng tôi.

Tôi thật là ngây ngô lắm chẳng ?

Bao năm trôi qua, trong trái tim tôi thật sự luôn có anh, hình ảnh anh vẫn rực sáng trong lòng tôi, một tình yêu nồng thắm vẫn dành cho anh, tôi biết sẽ không mờ phai dù bao năm tháng trôi qua, dù cuộc sống tình cảm có thăng trầm thế nào thì tôi vẫn luôn đợi anh trọn cuộc đời tôi, trăm năm tôi vẫn đợi, dầu biết sẽ không bao giờ có ngày chúng tôi gặp lại nhau, với tôi tình yêu của tôi dành cho anh to lớn biết bao, cao trọng biết bao, nhưng bây giờ cũng chỉ là một mối tình đơn phương.

Mai này anh sẽ có người phụ nữ khác theo sự chọn lựa của anh, biết vậy nhưng sao tôi vẫn không thể bắt trái tim mình đập lỗi nhịp.

Nhiều khi tôi nghĩ đến giây phút đón anh, gặp mặt anh tại phi trường nghĩ đến những ngấn lệ mừng vui thay cho lời tình muốn nói, lòng tôi đau như bị dao cắt, vì tôi biết rằng mãi mãi không có giây phút ấy trong đời. Mai này khi trở về quê hương, đặt chân xuống phi trường anh chắc gì nghe cõi lòng chùng xuống như tôi bây giờ !

Trái tim tôi không ngừng nhói đau, tôi đã khóc thật nhiều vì tình yêu này. Rồi cố dờ dành con tim tội nghiệp của mình, có nỗi đau nào to lớn bằng nỗi đau tan vỡ một mối tình.

Để con tim thôi thổn thức, để tình đầu được ngủ yên trong một góc khuất trái tim, tôi đã phải đấu tranh rất nhiều, bằng công việc, bằng sách báo, thơ văn và dĩ nhiên bằng cả nước mắt nữa..

Tôi quyết định gởi anh bức thư cuối cùng chỉ vồn vẹn tám câu thơ nói lên nỗi lòng. và mặc nhiên xem như chuyện tình của chúng tôi đã kết thúc theo số phận.

*Anh ơi em hiểu ý anh rồi
Thôi đành kết thúc để chia phôi
Chim trời lẽ bạn tìm nơi đậu
Dừng lại nơi đây vĩnh biệt sầu
Chuông đổ còn vang lời em nguyện
Bản thân xao xuyến một nỗi đau
Cuối đầu lay tạ cùng trời đất
Xin xóa lời nguyện hẹn trăm năm.*

Tôi biết tôi sẽ phải dừng lại để trái tim thôi đón đau và không còn rỉ máu nữa. Tình yêu của tôi và anh lại mang lại cho tôi nhiều nước mắt, tôi là một phụ nữ sống nội tâm, giàu xúc cảm, thủy chung, son sắc nên tôi biết từ nay tôi không thể đón nhận người đàn ông khác, vì tôi không thể xóa sạch được hình ảnh của anh trong trái tim mình.

Theo thời gian, tôi cũng hiểu được tình yêu của anh chỉ là một cuộc dạo quanh để anh chọn lựa, nhưng đau đớn thay nỗi nhớ trong tôi lại là thật .

Rồi anh sẽ đón tình yêu khác với nguyện vọng của anh, thật lòng tôi vẫn mong anh được hạnh phúc biết bao, Quá khứ đau buồn của anh đã qua, tuổi xế chiều của anh rất cần một người phụ nữ bên cạnh sẻ chia, phải có sự bù đắp mới gọi là cuộc sống có sự công bằng của tạo hóa.

Hôm nay, đã nhiều năm trôi qua, có lẽ giờ này anh đang hạnh phúc nơi quê nhà, vết thương lòng tôi dù đã lành, nhưng vẫn hằn sâu một dấu cắt, nỗi đau vẫn còn oằn tim mỗi khi nghĩ đến, kỷ niệm này như một lớp than hồng đang âm ỉ dưới tàn tro, chỉ một cơn gió thoảng qua thôi cũng đủ làm nó bùng cháy làm rát bỏng tâm hồn và trái tim tôi.

Tôi vẫn cầu chúc anh được hạnh phúc, rất mong trong chọn lựa của anh, đừng có một người phụ nữ thứ hai nào lập lại điệp khúc thương đau của tôi.

Ngàn năm mây vẫn còn bay mãi, như trong trái tim tôi vẫn có anh mãi trọn đời. Cảm ơn anh đã cho tôi biết thế nào là một tình yêu đủ mật ngọt, đắng cay, và hơn thế nữa là tôi cảm nhận được hạnh phúc trong nỗi đau khổ vì tình.

Cuối thu năm 2008

Nhật Quỳnh

Nguồn: Tác giả / Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 21 tháng 8 năm 2009